

[C. J. F. Sven.]

heden til at nedsætte det samlede Bidrag, som Arbejdsløshedskassemedlemmerne hidtil har betalt. Jeg kan forstaa, at man vil lægge noget af det ordinære Medlemskontingent over til Krisekasserne, og at man derfor muligvis maa nedsætte Arbejdsløshedskassemedlemmernes ordinære Bidrag, men jeg kan ikke se, at det er nogen Begrundelse for samtidig at kvittere ca. $\frac{3}{4}$ Million af det ordinære Bidrag, der hidtil er ydet.

Jeg er en Hund efter Nedsættelser paa alle mulige Punkter, og jeg kunde for saa vidt godt unde Arbejdsløshedskassemedlemmerne en Nedsættelse, men man maa ikke være blind for, at ved den Ordning, Ministeren foreslaar, vil der blive indført ikke uvæsentlige Forbedringer for Medlemmerne af Arbejdsløshedskasserne gennem Krisekasserne, og som Følge deraf er der intet unaturligt i, at der i alt Fald til den ekstraordinære og den ordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse sammenlagt maa ydes det samme Beløb i Kontingent som hidtil.

Det tredje Afsnit omhandler Krisefondene. Disse Fonds har altid nydt den største Sympati indenfor mit Part, som ogsaa er det Parti, der har taget Initiativet til, at man i sin Tid fik Krisefondene eller Krisekasserne, hvad man nu skal kalde dem. Den Maade, hvorpaa disse Krisekasser blev indført, og den Maade, hvorpaa man foreslaar dem udbygget, kan imidlertid ikke tilfredsstille os. Vi mener, at skal der være rigtig Bund under Krisekasserne, bør der gives dem en langt bredere Basis, allerhelst en alle Arbejdsløshedskasserne omfattende Krisekasse, eller eventuelt et Forbund af Krisekasser indenfor et større eller mindre Omraade.

Jeg synes, at der blandt Arbejderne maatte være den fornødne Solidaritet til Stede, til at man ved en Sammenslutning af alle Krisekasserne fik hele den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse ind paa en langt bredere Basis, end det nu er Tilfældet.

Men vi er altsaa, hvad angaar Krisekasserne, sympatisk indstillet, vi ønsker disse udformet; om den Vej, der foreslaas her med Tilskuddene, er den rette, nærer jeg derimod nogen Tvivl om. Det staar i Forbindelse med, at vi fra vor Side jo aldrig har været særlig begejstret for Arbejdsløshedsfonden, denne Fond, der kom ind i en Periode, hvor der rattedes mere med Penge end nu. Jeg husker, at man i sin Tid fablede om, at denne Arbejdsløshedsfond skulde naa op til en Kapital paa

50 Mill. Kr. Efterhaanden er vi jo kommet ned paa Jorden, og selv den højtærede Minister begynder dog allerede nu at tale om, at naar Arbejdsløshedsfonden har naaet en 18 Mill. Kr., skal der kunne ske en Nedsættelse af Arbejdsgivernes Bidrag.

Vi har aldrig, siger jeg, været begejstret for denne Arbejdsløshedsfond, idet vi ikke paa Forhaand har kunnet erkende, at Erhvervene havde en speciel Forpligtelse til at yde særlige Bidrag til Arbejdsløshedsfonden. Der er ogsaa et andet Moment, der gør sig gældende, og det er, at de Bidrag, der opkræves til Arbejdsløshedsfonden, er udpræget upopulære. Det gælder jo om, naar man vil tage en Skat eller Afgift, at vælge det rette psykologiske Øjeblik og at give det en saa tiltalende Form som muligt. Det ulykkelige ved de Bidrag, der afkræves Arbejdsgiverne til Arbejdsløshedsfonden, er, at de for største Parten virker i høj Grad irriterende samtidig med, at de Smaabeløb, det i det enkelte drejer sig om, medfører en urimelig Administrationsomkostning.

Naar nu den højtærede Minister foreslaar ikke alene at bevare Arbejdsløshedsfonden, men oven i Købet foreløbig at sætte Bidraget op med 50 pCt., maa vi vende os herimod. Vi maa hævde, at ved den sidste Arbejdsløshedslov var det en Forudsætning, at Arbejdsgivernes Bidrag til Arbejdsløshedsfonden definitivt skulde falde væk, naar Fonden havde naaet en Størrelse af 12 Mill. Kr.; nu er det jo nedsat til ca. 10,7 Mill. Kr. Det var et Løfte, der blev givet Erhvervslivet herhjemme, et Løfte, som vi fra vor Side ikke vil fravige.

Der er ikke Spor af Tvivl om, at dette Bidrag til Arbejdsløshedsfonden virker belastende paa Erhvervene, og vi mener, at Erhvervene er tilstrækkeligt belastede, hvortil altsaa kommer dette, som jeg ikke noksom kan understrege, at vi i 1927 har givet det danske Erhvervsliv et positivt Løfte om, at naar Fonden havde naaet disse 12 Mill. Kr., skulde Bidragspligten ophøre, og det Løfte maa efter vort Skøn holdes.

Derfor kan vi ikke se med særlig Velvillie paa Forslaget, for saa vidt angaar Krisefondene, naar Forudsætningen er, at en ikke uvæsentlig Del af Krisefondenes Midler skal tilvejebringes gennem Arbejdsløshedsfonden. Noget andet er, at jeg kunde tænke mig, da denne Arbejdsløshedsfond har en vis uhyggelig Evne til fortsat at spøge og kunne anvendes til alt muligt — naar man ikke ved, hvor man skal tage et Par Millioner fra, siger man: Der er jo dog Arbejdsløshedsfonden; det er aabenbart